

«Ρεπορτάζ» από μια ελπιδοφόρα και μαχητική συνάντηση

Στις 17 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε με μεγάλη επιτυχία και μαζική συμμετοχή η συζήτηση της «Αγωνιστικής Συσπείρωσης» με τίτλο «*Πιάνουμε το νήμα του αγώνα, κάνουμε τη διαφορά!*»

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι που διορίστηκαν το 1984 συναντήθηκαν με εκείνες και εκείνους που διορίστηκαν το 2024! **Σ' ένα αρμονικό και δημιουργικό δέσιμο παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος.**

Η συζήτηση άνοιξε με την παρέμβαση του Γιάννη Δήμου, συνταξιούχου δικαστικού υπαλλήλου που πήρε μέρος στον μεγάλο αγώνα για την κατάκτηση του ωραρίου στα ακροατήρια.

Ο **Γιάννης Δήμου** ξεκίνησε τη διήγηση του απ' τις 2 Νοέμβρη 1987, τότε που για πρώτη φορά «*δηλώσαμε στην έδρα ότι τηρούμε το ωράριο εργασίας σύμφωνα με την απόφαση της Γενικής Συνέλευσης που επικυρώθηκε από το ΔΣ του ΣΔΥΑ. Ήταν κάτι αδιανόητο γι' αυτούς, αντιμετωπιζόταν πρώτη φορά. Στο κτήριο 6 υπήρξε μια μεγάλη αναστάτωση.*

Η συμμετοχή στον αγώνα ήταν καθολική, «*κανείς δεν έμεινε πίσω. Όλοι κατεβήκαμε από τις έδρες. Αυτό ήταν το πρώτο μήνυμα που δώσαμε.*» Οι συνθέσεις των δικαστηρίων, μετά από διαβουλεύσεις, ανέβαλαν τις υπόλοιπες υποθέσεις με το άρθρο 349 του ΚΠΔ λόγω της μη συμμετοχής του Γραμματέα στην έδρα: «*Αυτή ήταν η πρώτη νίκη.*»

Στη συνέχεια αναφέρθηκε και σε εκείνους που έβαζαν τρικλοποδιές στη διεκδίκηση του ωραρίου: «*Από την πρώτη στιγμή αντιμετωπίσαμε αποφασιστικά και ανυποχώρητα καταρχάς όσους έσπερναν την ηττοπάθεια, που μιλούσαν για το μάταιο του αγώνα, ότι θα ασκηθούν πειθαρχικές και ποινικές διώξεις, κινδυνεύετε να σας απολύσουν. Κάποιοι μοίραζαν και ανακοινώσεις στις πύλες, τι πάτε να κάνετε...»*

Στις 1-12-1987 η κυβέρνηση όρισε το ωράριο μέχρι τις 12 το βράδυ!, ενώ λίγο αργότερα ξεκίνησαν και οι πειθαρχικές διώξεις. Υπολόγιζαν ότι με τον εκφοβισμό και την τρομοκρατία, οι συνάδελφοι θα κάνουν πίσω. Συνέβη όμως ακριβώς το αντίθετο:

«Έπρεπε στα πειθαρχικά να απαντήσουμε με συνέχιση των κινητοποιήσεων και να μην κάνουμε πίσω, όπως και δεν κάναμε.»

Ο αγώνας δυνάμωσε με «*συγκεντρώσεις, πορείες, συγκεντρώσεις έξω από τα πειθαρχικά συμβούλια, συγκεντρώσεις εδώ στο προαύλιο, πανό. Η κινητοποίηση πήρε διαστάσεις με τη συμμετοχή και άλλων συναδέλφων, που δεν ήταν μεν στις έδρες των ποινικών αλλά συμπαραστεκόntonτουσαν με όλους τους τρόπους. Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι αλληλεγγύη είχε αναπτυχθεί εκείνο το διάστημα μεταξύ μας.*

Ακολούθησε η επιχείρηση των δυσμενών μεταθέσεων και των ποινικών διώξεων, μάταια πάλι: «*Εμείς ανεβάσαμε τις κινητοποιήσεις μας δηλαδή βήμα το βήμα όσο σκλήραιναν τη στάση τους, τόσο οι απαντήσεις από μεριάς μας ήταν πιο δυναμικές.*

Σημαντικό ρόλο στην έκβαση του αγώνα έπαιξε και η αλληλεγγύη που εκφράστηκε από μαζικούς φορείς και σωματεία, η οποία πάτησε πάνω «*στη δικιά μας τη θέληση, την ισχυρή θέληση, την ενότητα και την αποφασιστικότητα.*»

Όταν έφτασε η ώρα της εκδίκασης της ποινικής δίωξης «*ήταν δεδομένη μια διάρκεια κινητοποιήσεων που έκλεινε έναν χρόνο.*» Το Τριμελές Πλημμελειοδικείο αθώωσε τους συναδέλφους και έτσι «*μετά την απόφαση αυτή καθιερώθηκε το ωράριο μας.*»

Ο Γιάννης Δήμου σημείωσε, τέλος, ότι νιώθει ιδιαίτερη ικανοποίηση γιατί «*η Αγωνιστική Συσπείρωση δεν διαπραγματεύεται το ωράριο,*» καθώς «*μετά την κατάκτηση του ωραρίου δεν έμεινε κανένας Υπουργός που να ανέλαβε και να μην βάζει θέμα ωραρίου και πάντα πρέπει να μένουμε στο ότι το ωράριο είναι αδιαπραγμάτευτο.*

Ακολούθως, τον λόγο πήρε η **Λυδία Αλευρά**, νέα δικαστική υπάλληλος – απόφοιτη της 1^{ης} Εκπαιδευτικής Σειράς της ΕΣΔΙ, η οποία αναφέρθηκε αρχικά στις δυσκολίες που αντιμετώπισαν οι νέες και νέοι συνάδελφοι ως εκπαιδευόμενοι, στα αιτήματα των νέων συναδέλφων για την

καταβολή των αναδρομικών αποδοχών που τους οφείλονται, την αναγνώριση του εξαμήνου εκπαίδευσης και πρακτικής. Ακόμα για όσα αντιμετώπισαν στα πρώτα τους βήματα στη δουλειά, όπως την αναζήτηση καρέκλας στο Μονομελές Πλημμελειοδικείο, τον διορισμό σε άλλη υπηρεσία λόγω της εφαρμογής του νέου δικαστικού χάρτη κ. α.

Βέβαια δίπλα στα αρνητικά συναισθήματα ήρθε να γεννηθεί κι ένα θετικό, αυτό της ελπίδας:

«Ελπίδα, γιατί στο δύσκολο δρόμο της προσαρμογής όλων εμάς των νέων δικαστικών υπαλλήλων, οι περισσότεροι των οποίων κληθήκαμε να φύγουμε πολλά χιλιόμετρα μακριά από τα σπίτια μας, βρήκαμε από την πρώτη κιόλας στιγμή ανθρώπους που μας έκαναν να πιστέψουμε ότι ακόμα υπάρχει η έννοια της συναδελφικότητας, της αλληλεγγύης, της αλληλοβοήθειας.

Άνθρωποι στους οποίους εκθέσαμε τα δικά μας προβλήματα και αμέσως βγήκαν μπροστά, μας στήριξαν εμπράκτως, που είναι και θα είναι δίπλα μας στις διεκδικήσεις μας, άνθρωποι που βλέπουμε πώς αντιμετωπίζουν και τα υπόλοιπα που ταλανίζουν τον κλάδο μας, και που σίγουρα έχουν πάντα μάτια και αυτιά ανοιχτά για όλους τους συναδέλφους.

Είστε όλοι εσείς που είστε σήμερα εδώ, οι άνθρωποι πίσω από αυτό που λέγεται «Αγωνιστική Συσπείρωση» κι ελπίζουμε αύριο να είμαστε και όλοι εμείς που πρώτη φορά μας βλέπετε και που θέλουμε να ακολουθήσουμε το παράδειγμά σας».

Η Λυδία Αλευρά, έκλεισε τη σύντομη παρέμβασή της, λέγοντας:

«Είμαστε καινούριοι, ακόμα ψάχνουμε τα πατήματά μας, ακόμα προσπαθούμε να προσαρμοστούμε στη νέα μας εργασιακή καθημερινότητα. Ήδη όμως από τώρα αξίζει να αντιληφθούμε πόσο σημαντικό είναι να αγωνιστούμε, να παλέψουμε....

Για τους συναδέλφους, τα δικαιώματά μας, για το παρόν και το μέλλον που μας αξίζει, για ανθρώπινες συνθήκες εργασίας, για την ικανοποίηση των δίκαιων αιτημάτων μας, για την αξιοπρέπειά μας.

Είμαστε νέοι συνάδελφοι, αλλά έχουμε φωνή, είναι δυνατή και ήρθε να ενωθεί με αυτή των παλαιότερων. Μαζί, θα προχωρήσουμε πιο δυνατοί από ποτέ».

Ο Στρατής Δουνιάς κάλεσε τους συναδέλφους να ενισχύσουν αποφασιστικά την «Αγωνιστική Συσπείρωση» στις εκλογές για το νέο Διοικητικό Συμβούλιο του ΣΔΥΑ στις 30/10, καθώς «με τη συμμετοχή όλων μας μπορούμε να πετύχουμε πολλά. Γιατί ο σημαντικότερος στόχος της «Αγωνιστικής Συσπείρωσης» είναι να επανακτήσουμε την εμπιστοσύνη μας στη συλλογικότητα, στον οργανωμένο αγώνα, στη δική μας δύναμη, να φέρουμε τους συναδέλφους ξανά κοντά στον Σύλλογο».

Σημείωσε ότι η ίδια η πράξη αποδεικνύει ότι μπορούμε να έχουμε κατακτήσεις, ότι «ούτε παράλογοι είμαστε, ούτε ονειροπόλοι. Στο τέλος – τέλος, ισχύει διαχρονικά αυτό που έγραψε ο Μιγκέλ Θερβάντες: “Να αλλάξεις τον κόσμο φίλε Σάντσο, δεν είναι τρέλα, ούτε ουτοπία. Είναι δικαιοσύνη!”»

Αναφέρθηκε ακόμη στις ευθύνες των παρατάξεων της πλειοψηφίας για την άσχημη κατάσταση στον Σύλλογο, στα πεπραγμένα τους που τροφοδοτούν την απογοήτευση, ενώ σημείωσε ότι δεν «δεν είμαστε μόνοι μας! Υπάρχει ζωντανό, μαχητικό, διεκδικητικό κίνημα στην Ελλάδα, υπάρχουν σωματεία, συνδικάτα που αντιστέκονται, που διεκδικούν – κόντρα στις ξεπουλημένες ηγεσίες».

Καταλήγοντας, κάλεσε τους παρευρισκόμενους και κάθε συναδέλφισσα και συνάδελφο «να διαλέξουν εκείνα τα «άλφα» που μας ταιριάζουν:

Αφήνουμε πίσω μας την Αδράνεια, την Αδιαφορία, την Απογοήτευση. Δεν μας εκφράζουν, δεν μας οδηγούν πουθενά.

Επιλέγουμε με το κεφάλι ψηλά, με το χέρι απλωμένο σε κάθε συνάδελφο, τον Αγώνα, την Αλληλεγγύη, την Αξιοπρέπεια».

**ΜΑΖΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΗ ΔΙΑΦΟΡΑ!
ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ – ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ «ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ»!**